

DIUMENGE X DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Sergi d'Assís Gelpí, monjo de Montserrat
10 de juny de 2018
Mc 3, 20-35

Quan anava a l'institut, un company de classe em va dir: "Jo només creuré en Jesús el dia que baixi del cel i se m'aparegui en persona". I li vaig contestar: "Doncs em sembla que ja pots anar esperant..."

Hi ha una llegenda de Sant Lluís, rei de França, que conta que un dia el van anar a buscar esverats a la seva cambra: "Majestat, baixi immediatament a la capella, que durant la consagració s'ha aparegut Jesús en persona". I ell, sense immutar-se, contesta: "Que hi vagin els qui no hi creuen, jo en tinc prou amb la Paraula de Déu".

Penso que a vegades parlem de Jesús com si fos un extraterrestre, un alienígena, i el buidem de la seva humanitat. Però si ens endinsem justament en la Paraula de Déu, veurem clarament aquest Jesús profundament humà.

Avui mateix hi ha un detall en l'Evangeli que ens pot passar desapercebut perquè era un Evangeli una mica llarg, però és un verset que em sembla molt fort. I és el fet que membres de la seva família el van anar a buscar perquè creien que "havia perdut el seny".

El verb grec "ἐξίστημι" que s'utilitza per dir això (que "havia perdut el seny") pot tenir diversos sentits, en funció del context i també del temps verbal. Però el camp semàntic d'aquest mot grec va tot al voltant de paraules com: al·lucinar, meravellar, estar bocabadat... i en altres aspectes vol dir més negativament estar fora de si o estar trastocat. Unint tot aquest camp semàntic, penso que amb paraules d'avui podríem dir que aquests familiars pensaven que Jesús s'havia motivat, i el van anar a buscar per endur-se'l cap a casa.

Després, amb el temps, alguns familiars sabem que van fer una evolució respecte Jesús. Però en el seu moment, els tenia preocupats. L'havien vist créixer des de petit, i no els quadrava que comencés a predicar com ho feia. Tampoc la gent del seu poble en general ho van entendre massa. Tot plegat per Jesús no havia de ser fàcil.

I en l'Evangeli d'avui, a més de veure com els familiars no acaben d'entendre el que està fent, també és qüestionat pels Mestres de la Llei. No era un camí de roses.

Ara fa uns mesos aquí Montserrat vam tenir durant uns dies el Cardenal d'El Salvador, Gregorio Rosa Chávez, amic personal de l'arquebisbe Óscar Romero que va ser assassinat pel seu compromís amb el poble. Quan va parlar a la comunitat, una de les frases que ens va dir va ser: "El Evangelio es incómodo y debe de ser incómodo".

Si Jesús va tenir dificultats a l'hora d'escampar la seva bona notícia, no podem pretendre que nosaltres no en tinguem. Les incomprendions formen part del camí.

Com sempre, correm el perill de fer un Evangeli arregladet, a la nostra mida. Potser tenim el risc d'agafar només aquells aspectes de Jesús que ens agraden i que no ens fan moure gaire de la nostra situació de confort. És això el que pretenia Jesús?

Ell no ho va tenir fàcil. Els temps que va viure eren molt complexos. Nosaltres també ens podríem preguntar avui: "per què ens ha tocat viure temps tan difícils?". Però no

sé si aquesta pregunta porta enlloc. És el temps que ens ha estat donat per viure compromesos, per estimar i per defensar els valors de l'Evangelí.

Al principi parlava d'aquell noi que bromejava amb una aparició de Jesús en la seva vida, o d'aquells que li van dir a Sant Lluís que s'havia aparegut Jesús en persona en el moment de la consagració. Nosaltres hem de ser aquesta presència de Jesús per als altres i esdevenir instruments de l'Amor de Déu:

allà on hi ha odi, portar-hi amor,
allà on hi ha ofensa, portar-hi el perdó,
allà on hi ha discòrdia, portar-hi la unió,
allà on hi ha error, portar-hi la veritat,
allà on hi ha dubte, portar-hi la fe,
allà on hi ha desesperació, portar-hi l'esperança,
allà on hi ha tenebres, portar-hi la llum,
allà on hi ha tristesa, portar-hi l'alegria.

Oh Senyor, fes de nosaltres instruments de la teva Pau!